

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 6.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392957584/facsimile.pdf> (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

vet havde han strøet en hel Række Puder, det var Ulvene, som forfulgte ham. Han kunde høre paa deres hungrige Hyl, hvor de halede ind paa ham, og skottede ængsteligt tilbage.

Uden for Vinduerne strøg Vinden hen, det begyndte at mørkne i Stuen.

Men de sorte Heste fløj, Stammerne hvirvlede forbi, og Sneen stod efter ham som et skummende Køl vand. Kom en af Ulvene altfor nær, dansende op over Kanemederne, hev han den skyndsomt et Bind af Dickens i Gabet, men han havde snart opbrugt hele sit Forraad, og der var intet Herberge at ty ind i — hvor skulde han dog hen?

Det var ogsaa Regitzes Skyld, hun vilde ikke komme og lege Herberge, det gjorde hun dog altid før, da Alf levede —

-- Ja, da Alf levede — Hestene stod stille, og Ulvene holdt op at løbe, Tue var faldet i Tanker. Han sad og stirrede ud imod de graa, urolige Skyer.

Hvor mange Gange havde de ikke leget Sibirien, han og Alf og Regitze — Alf kørte Kanen og holdt de brogede Tømmer i Haanden, mens han med sagte, sløret Stemme fortalte om de uendelige Skoves hvide Vinterstilhed, hvori kun Ulvenes Glammen skingrede, og Hestenes Prusten lød. Tue hørte efter og holdt Ulvene borte, huggede dem i Hovedet med Moders Alen og kastede dem Bøger i Gabet, og kneb det endelig for haardt, tyede de ind til Regitze; hun boede i en ensom Bjælkehytte, som laa begravet under de tunge Fyrre; dér glødede Ovnens rødt, og dér rakte hun dem Te og Brød at styrke sig på, til de atter skulde ud at flygte og kæmpe med Ulvene.

Men nu i Aften, da han kom og bad Regitze lege med sig, vilde hun slet ikke. Hun lå på Knæ på en Stol inde i Kabinettet og så ud i Alleen. Og da han halede i hendes Skørter og tiggede: «Jo, Regitze, jo,» vendte hun sig hæfligt om imod ham og udbød: